

Værdi ved Landstationer, der i enkelte Tilfælde pludselig komme op til en Skat af omkring 10 Kr., medens de tidligere kun svarede nogle faa Øre i Skat. Det ville dog de fleste indrømme er en altfor uforholdsmæssig høj Beskatning, og at der var god Grund til snarest muligt at faa det Forhold ændret. Men det gælder ikke alene disse Ejendomme. Der kan ogsaa paavises talrige Eksempler paa, at mindre Landejendomme, Husmandsbrug, hvis Indehavere have Landbrug som Erhverv, trods de Fradrag, der ere foretagne i Henhold til Loven, blive alt for højt beskattede efter den nugældende Lov. Men det er sikkert rigtigt, hvad der er anført — saa vidt jeg husker ogsaa af den ærede Minister —, at det i mange Tilfælde skyldes, at Vurderingsmændene ikke have været tilstrækkelig agtpaaagivende eller taget tilstrækkeligt Hensyn under deres Arbejde.

Det var ogsaa klart for Socialdemokratiet, den Gang Lovene vare til Forhandling, at man maatte sørge for at give den almindelige Valgret den størst mulige Indflydelse paa Valget af Vurderingsmænd, og der blev derfor stillet Forslag om, at de to Vurderingsmænd, der vælges af Kommunalbestyrelsen, skulde vælges efter Forholdstal i Valgmaaden. Formanden udnævnes som bekendt af Ministeriet. Dette Forslag blev imidlertid nedstemt, og Vurderingsmændene skulde altsaa fremgaa ved Valg af Flertallet i det Sogneraad, hvor tidligere de privilegerede Vælgerklasser havde haft Flertal. Maaske dette Forhold kan bedres noget efter den nye Valgordning til Sogneraadene, det skal jeg ikke udtale mig om i Øjeblikket, men Gennemførelsen af dette Krav om Forholdstalsvalg ved det omtalte Valg kunde maaske i nogen Grad have bidraget til at afværge nogle af de Uretfærdigheder, som senere have vist sig. Jeg mener, at Vurderingsmændene burde vurdere hver Td. Land efter Bonitet og ikke efter Driftsmaade, og at det er rigtigt, at Godsejeren med sit store Jordomraade faar sin Jord beskattet lige saa højt som Husmandens, for saa vidt da Jorderne ere af samme Bonitet. Man vil maaske indvende, at Husmanden faar langt mere ud af den Jord, han driver, end Godsejeren, og det er sikkert ogsaa i saa godt som alle Til-

fælde rigtigt, og da navnlig, naar man staar over for det Forhold, at Godsejeren lader store Jordarealer henligge til Græsgang for Vildtet eller som store Parkanlæg o. l. Men det, mener jeg, kunne vi ikke fra vor Side godkende som Grund til at fritage Godsejeren fra at svare Skat af Jorden og mindst forholdsvis lige saa høj Skat, som Husmanden maa svare. Thi enten maa disse Godsejere tærske eller gaa af Loen, de maa jo desværre drive deres Jord, som de ville, men de skulle i hvert Fald ikke, fordi de ikke drive den paa forsvarlig Maade, saa den giver et ordentligt Udbytte, af den Grund have Skattelempelse. Det er i høj Grad en Samfundssag at vaage over, hvordan Jorden drives, og man har i Øjeblikket ikke andre Midler til at ramme Undladelsen af en forsvarlig Driftsmaade end Skatten, og derfor er det fuldt berettiget, som Ministeren nu foreslaar, at Jorden skal vurderes for sig og Ejendommen for sig. Derved kan man bedre faa lagt den Skat paa Jorden, som altsaa ifølge dennes Værdi er berettiget.

Hvad der ogsaa i høj Grad faar den nuværende Ordning til at virke højt uheldigt i mange Retninger, er Fradragbestemmelserne i Loven. De burde efter min Mening udvides til at omfatte langt mere eller i hvert Fald gaa betydelig højere op med Værdien, end der er anført i Loven, ligesom der muligvis burde være endnu større Fradrag ved de mindre Ejendomme. Dette gælder ikke alene den kommunale Ejendomsskyld, men i samme Grad Ejendomsskylden til Staten, idet Reglerne for denne ere bestemmende for Paaligningen af den kommunale Ejendomsskyld. Jeg vil i denne Forbindelse nævne, at ogsaa § 21, der omhandler den kommunale Ejendomsskyld i Købstæderne, heller ikke har virket tilfredsstillende. Nu kan man naturligvis sige, at det bliver Købstædernes Sag, for disse have ingen Pligt til at paaligne kommunal Ejendomsskyld, men naar man, som Tilfældet var i den Kommune, hvor jeg hører hjemme, Silkeborg, gjorde den Erfaring, da vi fik Skattelovene med Ejendomsskyld, at de store Ejendomme, de store Fabrikker, vilde faa Lettelse, at f. Eks. Papirfabrikken vilde have faaet over 1,000 Kr.s Skatte-